

Ne-am gândit să ajungem cât mai repede la Braşov, să profităm de două zile pline. E opt dimineaţa şi am ajuns prima, Mihai trebuia să fie aici deja de o oră, dar mi-a trimis mesaj din tren că au întârziere mare, e abia prin secuime. A plecat din Cluj la miezul nopţii. Ruta Mediaş-Sighişoara e închisă.

Am făcut ceva urât, l-am sunat după faza cu Dan pentru ca respingerea să fie mai puţin universală, dacă pot spune aşa. Nu ne-am mai văzut de mult şi m-am temut c-o să spună că şi-a găsit pe cineva între timp.

Şi acum sunt aici, singură în faţa gării, e sâmbătă foarte devreme, e aproape pustiu. Singurul lucru pe care îl cunosc despre oraşul Braşov e că autobuzul 4 te duce în centru. Stau şi mă uit la bulevardul din faţa mea şi mă întreb ce caut aici şi mă mir că el a zis atât de repede da.

Mă gândesc la drumul stupid de lung cu imposibilele trenuri de aici, la plictiseala pe care o îndură înţepenit în câmp, la efortul mult mai mare decât al meu pe care-l face pentru a ajunge aici. De la Bucureşti sunt şine mai bune.

Încep să mă plimb prin zona searbădă din jurul gării, găsesc nu departe un mall deschis, dar înăuntru toate magazinele sunt închise. Grilajele sunt trase până jos. Dau drumul abia la zece.

Mă așez pe o bancă pe aleea centrală. Din difuzoare se aude deja o muzică veselă, care îți dă poftă să cumperi. Mănânc un sandvici din pachet.

I-am zis Otiliei aseară că plec, i-am lăsat numărul trenului și datele hotelului din Poiană și apoi, după atâta vreme de când îl întoarcem împreună pe toate părțile, numele complet al lui Mihai și numărul de telefon. Otilia nu l-a văzut niciodată și moare de curiozitate, dar am pus-o să jure că n-o să-l sune decât în cazul în care mi se întâmplă mie ceva. Și-n cazul în care nu i s-a întâmplat și lui același lucru.

E curioasă, dar mă dezaprobă. Îmi explică de la o vreme cu argumente solide că nu mai e necesar să trăim în perechi. În haite. Nu mai suntem în preistorie. Planeta e suprapopulată. De ce să-ți pierzi vremea cu un partener așa și așa.

— Asta o zici pentru mine sau pentru tine?

— Pentru tine, dragă, mi-a zis aseară la telefon. Eu m-am resemnat de mult.

Ea urmărește cercetări recente, are lecturi care i-au scos din cap ceea ce tot lecturile ne înșurubează: *să ne iubim, chera mu, să ne iubim tujur...*

— Tu ești puternică, i-am zis și am izbucnit amândouă în râs.

— O să fie nasol, o să te dea peste cap și o să-ți pară rău că te-ai dus. N-ai nevoie de el.

— Lasă, tu fă-ți listă cu consolări și ține-le până luni. Te sun să-ți povestesc.

— Sună-mă duminică! mi-a zis. Oricât de târziu.

— Numai dacă iese caraghios... Dacă iese doar trist, te sun luni.

— Bine.

— Când vin de la birou.

— Bine.

Mă plimb prin mall cu mobilul în mână, să-l aud dacă sună. Mă uit la vitrinele magazinelor închise. Și la un moment dat vibrează și deschid mesajul și văd: *am ajuns. unde esti?*

Începe să-mi bată inima. Îmi bate ca la îndrăgosteală, dar știu că e frică. Și că s-ar putea să iasă și că s-ar putea să nu iasă. Lupta cu mine să nu fug. Automutilarea emoțională pe *repeat*.

Mă duc înapoi spre gară și-l văd de la distanță, slab și cocârjat și îmbrăcat cu același pulover dintotdeauna. Toată lipsa lui de ambiție și blazarea înainte de vreme le văd în puloverul ăsta ieftin și urât de la tarabă, cu care tot apare și nu se mai tocește și nu-l mai aruncă. Sau poate-l aruncă și-și ia după aia altul la fel.

M-așteaptă cu rucsacul în spate. Stă nemișcat și când mă vede doar zâmbește, așteaptă să spun eu ceva prima. Eu spun:

— Ai ajuns?

Are ochi frumoși, mari și albaștri, mă privește lung. Nu m-ar deranja să fim amândoi derutați, dacă și-ar dori și el să fim derutați împreună.

Mă întind să-l pup pe obraji, dar el mă ia în brațe și-mi zice la ureche salut. E un moment perfect pentru un sărut lung pe gură, dar eu mă smulg și-i zic:

— Știi tu cum ajungem în Poiană?

— Știu că se poate ajunge pe jos din oraș. E un drum prin pădure, nu e greu.

— Să mai stăm prin oraș un pic?

— Vrei?

— Da... Luăm autobuzul până în centru?

În autobuz stăm față în față pe scaunele pentru bătrâni și el se uită la mine lung. Îmi reproșează mereu

că sunt critică și-l analizez, dar și el face fix același lucru, numai că nu scoate pe gură nimic în acest sens.

Mâncăm de prânz la o terasă și apoi o luăm încet spre munte. Trecem printr-un cartier cu case și-mi place să mă uit în curțile oamenilor, chiar și pe geam acolo unde se poate, visez cu ochii deschiși la o căsuță a mea. La ce flori mi-aș pune în grădină. Străzile sunt înguste, zona e liniștită. Ne oprim periodic să ne odihnim. Mai mult eu. Ziua se scurge lent, într-o derută obositoare. E clar că ne-am întâlnit ca să ne iubim, dar un amestec de teamă și târșală ne împiedică pe amândoi să facem vreo mișcare. Eu încă mă mir că s-a deplasat. Și încerc să nu fiu furioasă pe el că nu vrea decât sex o dată la trei luni.

Începem să urcăm, iar pe mine începe să mă doară spatele de la bagaj.

Ne oprim pe o bordură înaltă de ciment, bem apă, îi ofer niște biscuiți cu cereale. Se așază lângă mine, foarte aproape.

Mă dezbrac la tricou.

El mă ia pe după spate, își pune capul pe umăr ca un copil mic pe maică-sa.

— Ah, ce mi-ai pune tu o mână pe țăte acum! îi zic.

Începe să râdă și o ia ca pe un da convins și atunci cu mâna cealaltă îmi apucă bărbia și-mi trage fața spre a lui și mă sărută avid, închid ochii, îl simt cum îmi mânjește ochelarii cu nasul, sărută atât de bine și, dacă n-am fi pe stradă, în fața casei cuiva, i-aș lua eu mâna să i-o pun pe țăță.

Restul drumului ne ținem de mână și-mi duce el rucsacul. Îmi povestește verzi și uscate despre colegii lui, apoi, într-un luminiș, vedem un planor și el îmi explică cum funcționează planoarele.

Asta ar putea să fie iubire, mă gândesc. Lui să-i placă să-mi explice cum funcționează lucrurile, iar mie să-mi placă să-l ascult. În lumea mea strâmbă și plină de lipsuri, asta ar fi suficient ca să construiască iubire.

Ajungem sus, în Poiană, trecem șoseaua, iar el scoate GPS-ul și caută hotelul. Camera noastră are fereastra în spate, spre un depozit. Nu se văd munții sau pădurea, dar se simte aerul tare din balconașul minuscul. E limpede că ești la munte.

— Ești obosit? îl întreb. Vrei să te culci un pic?

— Tu vrei?

Râde cu subînțeleles, îmi bagă un deget pe sub betelia blugilor și mă trage spre el.

— Stai să fac un duș întâi, îi spun.

Când ies de la duș, el stă țeapăn pe scaunul de lângă fereastră și butonează telefonul. Pare resetat la momentul întâlnirii în gară, de parcă minutele petrecute singur în așteptarea mea l-au întors cu o mie de ani înapoi, la nesiguranța primordială.

— Mi-e foame, nu vrei să căutăm un loc să mâncăm? mă întreabă el și rămâne la distanță.

Eu sunt în prosop.

— Da. Păi... să mă îmbrac.

Dăm o tură prin stațiune, mâncăm mici cu cartofi prăjiți și plecăm repede, fiindcă eu nu suport muzica. El vrea să-mi ia ceva, dar nu prea are ce. Îmi ia un kurtôs, iar eu merg cu el în punga aburită tot restul plimbării, îl las acolo să se lipească de celofan. Mergem un pic în sus pe pârtia înverzită. Pământul e moale, a plouat de curând. Ne dăm bătuți repede.

Îmi vine să intru la biserica de lemn, să pun o lumânare pentru bunicul, el stă mai departe, pe trotuar, și m-așteaptă.

În cameră stăm în pat și ronțăm alune. Are o sticlă de vin, dar nu și tirbușon. Știu eu o șmecherie să desfaci sticla, o dai ușor cu fundul de perete, perpendicular, pe un prosop, până începe să iasă dopul de plută și poți să-l apuci. Dă cu sticla de perete după instrucțiunile mele, dar nu se întâmplă nimic și-și pierde răbdarea.

— S-ar putea să aibă jos tirbușon, dacă întrebăm la recepție...

— Pula mea, eu nu mă duc, zice nervos.

Eu vreau să beau, să-mi amortească simțurile. Cobor la recepție și, când mă întorc, el izbește în continuare cu fundul sticlei de perete, iar dopul a început să iasă.

— A, ai reușit...

E bucuros.

— Nu te-am crezut, zice și vine să mă pupe, se lipește tot de mine.

— Da, ca în viață, îi spun. Nu te-ai lua după mine, Doamne ferește.

— Uite că m-am luat.

— Pe la spatele meu.

Mă extrag din îmbrățișare.

— Mă duc înapoi să duc tirbușonul, îi zic.

— Dă-l naibii, îl ducem mâine-dimineață.

Mă ia de mână.

— I-am zis că-l aduc imediat. O să creadă că vreau să-l fur.

— Te-ai supărat? întreabă.

— Nu, de ce să mă supăr?

Dar după ce ies din cameră simt că mi se încing urechile.

Mă așteaptă în cameră așezat pe scaunul de lângă fereastră, picior peste picior, șoseta din piciorul de deasupra mai clăpăugă în vârf. Mănâncă alune. Îl cunosc

de atâția ani și mi se pare în continuare fragil, e un echilibru atât de precar între noi, pe care nu știu să-l gestionez, nu știu ce să fac și ce să zic ca să nu-l supăr, ca să nu-i vină s-o ia la fugă, cum îmi vine mie.

— Nu te înțeleg, îmi zice el dintr-odată.

— I-am promis omului că-i duc tirbușonul înapoi, ce nu-nțelegi?

— Facem sex sau nu? întreabă el.

— A, asta te nedumirește? Mi se pare evident că da. De-asta ne-am bătut capul, nu? Stai liniștit, c-o să faci sex de toți banii, îi zic și deja ridic tonul.

Și după o tăcere lungă:

— Mă întreb de ce nu ți-oi fi găsit pe alta pe-acolo să faci sex. Mă mir c-ai venit până aici pentru atâta lucru.

În secunda asta îi urăsc din suflet pe toți oamenii care mă fac să-i cert. În primul rând pe el.

— Tu ai sunat..., zice el încet, cu capul în jos.

— Da, acum e vina mea că ți-e lene ție să faci orice. Tu n-ai ce să-ți reproșezi.

— Nu pot să-ți promit nimic legat de noi. Nu știu ce-o să fie. Cu noi.

— Când o să știi?

Îmi zice din nou povestea cu jobul lui, cum i-a promis patronul 5% din firmă dacă stă trei ani și el stă, fiindcă speră să ia avânt și să-și vândă *start-up*-ul pe bani mulți. Cei trei ani se împlinesc peste un an.

— Și după aia?

— După aia a zis că-mi mai dă 3% dacă mai stau doi ani.

— Cât ai salariu? îl întreb.

E prima dată în viața mea când sunt atât de brutală cu un bărbat. Când întreb de bani. Parcă aș fi în peșteră. Îl miros pe mascul.

Îmi zice cât îi dă patronul și eu pufnesc.

— În București ai lua dublu fără probleme.

— Știu...

— Și?

— Îmi place de omul ăsta. E primul care mi-a dat o șansă.

— Ți-a dat o șansă să te muncească pe bani puțini.

— Lasă că și el se chinuie. Nu-i ușor s-aduci clienți...

— Asta-ți spune ție, poate. Și mie la fel îmi spune șefa. Să nu cumva să cred că ea o duce bine.

De fapt, lui îi este lene să caute altceva, să facă o schimbare, să se bată un pic pentru mai bine.

Eu nu cred în fericirea picată din cer, în lucrul nemuncit. Dar e mult prea greu s-o scot la capăt cu el, e ceva greșit în povestea asta cu noi doi. Nu se poate să fie atât de greu.

— Vreau să plec de-acolo, îi zic. E un mediu toxic, îmi simt toxinele în mușchi de când intru pe ușă. Ba nu, de când intru pe străduță. Crește groaza în mine cu cât m-apropii mai mult de firmă. Cel mai oribil e când n-am nimic de făcut. Când am timp mort.

— Nu poți să-i ignori?

— Nu, m-am tot gândit, am încercat. Soluția e să rup firul. Să plec.

— Și ce-o să faci?

Ridic din umeri și mă uit la el. Poate-și imaginează că m-aștept să mă cheme la Cluj.

— Mai bine să pleci când îți găsești altceva, zice.

— Hai la București.

Nu știu dacă-l apucă dragul de mine sau doar vrea să pună capăt acestei dureroase discuții, dar vine lângă mine pe marginea patului și începe să mă sărute și să mă mânjească pe ochelari cu nasul. Mi-i dau jos și mă

simt deja dezbrăcată. El prinde curaj și trage hainele de pe mine una câte una. Îl las să facă ce știe. Mă străduiesc să-mi imaginez că suntem împreună și că-l iubesc, numai așa mă pot bucura, numai așa îmi iese și mie ceva din sex. Dacă reușesc să mă păcălesc că e pe bune. Rămân în chiloți, el e în continuare îmbrăcat, mă mângâie și m-apucă și mă sărută. Stau cu ochii închiși, îi cunosc ritualul. Îmi bagă mâna în chiloți. Îi pun mâna pe încheietură.

— Ce-i?

— Te-ai spălat pe mâini?

— Cum adică?

— Ai mâncat alune cu sare...

Se uită la mine exasperat și iar nu mă mai cunoaște.

— Du-te și spală-te, te rog.

— Corect, zice el.

Dar în ușa băii se oprește un pic și-mi zice fără să se întoarcă:

— Ești nebună.

Îl aștept băgată în pled, cu fața la geam și spatele la el. Am tras de noi toată ziua pentru un moment de tandrețe și suntem amândoi epuizați. Oare din vina mea e atât de complicat? Oare sunt proastă că nu pot să fac sex și atât? Oare nu știu să fiu modernă? Nu-mi doresc decât să fiu pe salteaua mea de-acasă, cu fața la perete. Pe salteaua mea de 90 de centimetri, cu lenjeria cu pictură abstractă de la IKEA.

Îl aud cum se dezbracă și se bagă în pat. Afară nici nu s-a întunecat încă. Ne prefacem că ne-am culcat.

Îmi îngheață picioarele și, după mult timp, le lipesc de picioarele lui. Tresare. Sunt sloi.

— Ți-e frig? mă-ntreabă.

— Da.

Mă ia în brațe. E cald. E dezbrăcat complet. Îi iau mâna și-o pun pe o țată. Am impresia că râde. Îl mușc de-un deget.

— Vezi că mă murdărești, îmi zice.

— O să mi-o scoți pe nas acuma toată viața...

— E, stai s-ajungem acolo...

Nu știu ce-nseamnă, dar el râde, așa că râd și eu și mă întorc spre el și facem ceea ce trebuie făcut.

Ne trezim târziu și ne grăbim să mai prindem micul dejun. Îi mai dau omletă de la mine, el îmi pune zahăr în cafea, face glume despre unii de la o altă masă, eu râd sincer. Are umor. Și e isteț. Am putea fi o familie. Aș putea ajunge să am încredere în el.

În cameră mai facem o dată ce trebuie făcut, apoi strângem bagajul și coborâm să predăm cheia la recepție. Insistă să plătească el.

Pe marginea șoselei o ia înainte și eu după el, pe lângă noi vâjâie mașini și mi-e frică, dar continui să mă țin după el. După aia traversăm și intrăm în pădure și coborâm spre oraș. Ne ținem de mână. Îmi povestește de când era mai tânăr și mergea pe munte. Eu îi povestesc de când am fost cu niște prieteni să urmărim un balon meteorologic.

Pe drum ne oprim să ne tragem sufletul, iar el își dorește să facem o poză cu telefonul.

— Te pomenești că-ți place să ai femeie, îi zic și stau la poză. Să-mi trimiți și mie, spun, după ce verific să văd dac-am ieșit bine.

— Să n-o pui pe internet, zice.

— Stai liniștit.

Oricum nu puneam.

Trecem din nou prin cartierul de case, mai animat acum, fiindcă lumea se întoarce de la biserică. Orașul

are ceva patriarhal și festiv. Parcă sunt într-o altă țară, parcă sunt un intrus într-o lume străină, iar asta mă face într-un fel să mă simt specială și-mi place. Îmi trece prin cap razant gândul c-aș putea să plec oriunde. Aș putea să fug, iar fuga asta ar putea trece drept curaj.

Ajungem întâmplător la Muzeul „Prima Școală Românească” și intrăm la expoziția de manuscrise, ziua se face dintr-odată mai bogată, iar eu mă simt de-a dreptul turistă, mai străină ca niciodată de Mihai și de locul acela și de orice loc. El așteaptă să spun eu când plecăm.

Orașul se umple de oameni pe măsură ce coborâm, iar în Piața Sfatului nimerim într-o manifestație. Mihai se duce curios mai aproape, mă duc și eu. Sunt unii care strigă pentru un partid de extremă dreaptă. „Ținutul secuiesc nu există” văd pe un cearșaf. „Afară cu dușmanii din țară”, țipă ei la unison, voci puternice din plămâni mari de bărbat, antrenati, mai mult ca sigur, pentru a striga. Nu sunt mulți, vreo 30-40 de persoane, dar agitația e mare, fac hărmălaie și atrag atenția. Ei pornesc pe un bulevard, iar eu îl văd pe Mihai ca vrăjit că se ia după ei, la ceva distanță.

— Ce faci, unde te duci? îl întreb.

— Sunt curios ce fac ăștia, ce mai zic.

— Sunt niște extremiști infecți! Sunt ultrași, de fapt, se vede de la o poștă, cine strigă așa?

— Da, dar sunt curios...

Și pare de-a dreptul interesat, la modul cel mai serios. Asta mă izbește în moalele capului.

— Chiar ești naționalist?

— Încerc, zice el și râde.

Se duce după ceata care strigă, iar eu mă duc după el.

— Auzi, mie nu mi se pare OK chestia asta. Mă duc la librărie și te-aștept acolo. Intru înăuntru.

— Nu, stai că vin și eu.

— Lasă, fă-ți damblaua.

Mă întorc și mă duc spre librărie, iar el mă ajunge din urmă, însă nu foarte repede, ceea ce înseamnă c-a stat un pic pe gânduri.

Nu mai vorbim deloc despre asta, dar pe mine mă roade.

Pot s-o fac, mă gândesc. Pot să trăiesc cu asta.

Are tren mult mai devreme decât mine, așa că stăm pe fugă la o cafea, apoi ne ducem în gară. Îl conduc la vagonul lui, îi spun să-mi trimită mesaj când ajunge. El mă îmbrățișează lung. După fiecare gest și fiecare cuvânt mă întreb oare ce înseamnă și mă lupt cu mine să nu zic asta cu voce tare. Oare ce înseamnă că m-a îmbrățișat lung? Oare ce însemna dacă mă îmbrățișa scurt? Dacă nu mă îmbrățișa deloc?

Rămân pe peron pe o bancă jengoasă și citesc un *National Geographic* din scoarță-n scoarță. Mănânc covrigi și un cârd de porumbei care-mi interpretează corect gesturile se adună la picioarele mele și mă privesc lung și așteaptă.

În tren dorm. Seara, acasă, stau până târziu pe semiîntuneric și mă gândesc la toate. Aștept să trimită mesaj. A doua zi dimineată, când sună ceasul la șase și jumătate, primul lucru la care mă uit e dacă am mesaj. Nu am.